

La reforma que pot acabar amb el COC

Els èxits dels esportistes catalans dins la selecció olímpica espanyola han estat celebrats pels àmbits esportius i polítics del país. Mentrestant, el COI aprovava una reforma de la Carta Olímpica que barra el pas al Comitè Olímpic de Catalunya.

Aquest estiu s'ha difós que el COI (Comitè Olímpic Internacional), en la sessió 105 del 18 de juliol de 1996, d'Atlanta, havia aprovat la modificació de l'art. 34.1 de la Carta Olímpica. Amb aquesta reforma només podran tenir comitè olímpic els territoris que siguin estats reconeguts per la comunitat internacional. D'aquesta manera, el reconeixement del COC (Comitè Olímpic de Catalunya) és ara per ara gairebé impossible, excepte si la reforma no s'aplica retroactiva-

de la Carta Olímpica d'aquest signe. Com a resposta a aquell anunci, el COC va iniciar una campanya contra aquesta mesura. Va enviar un dictamen jurídic a tots els comitès olímpics exposant les possibles inconveniències que, segons els membres del COC, podia portar una reforma d'aquest tipus. A part, el mes de març del 1993, 245 ONG catalanes i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya signaven un manifest contra el projecte de modificació. Aquesta reforma de l'article no va prosperar

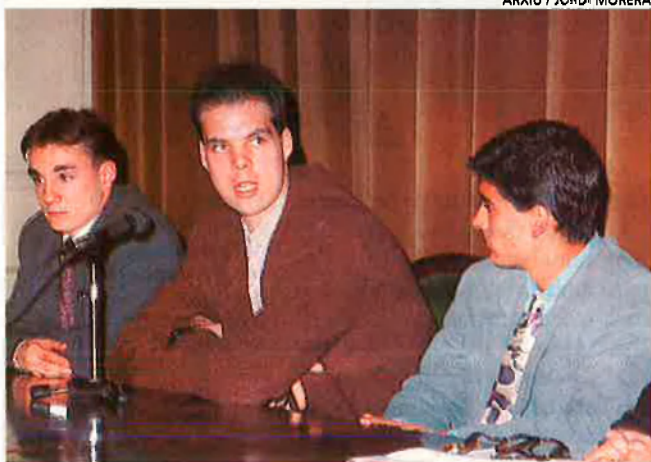
de la Carta Olímpica, es poden sentir incòmodes. Per Miró, aquest podria ser el cas d'un comitè com el de Puerto Rico, que no és cap estat independent (Puerto Rico és un estat associat als EUA, però té comitè olímpic propi). També explica que països amb situacions similars ja no seran reconeguts i, per tant, d'aquí a un temps podria ser que hi hagués comitès de primera i de segona, segons que pertanyin o no a estats independents.

Una reforma anunciada. Així doncs, el COI ja va intentar d'introduir el canvi una vegada. Llavors el president del Comitè Olímpic Internacional va anunciar la reforma públicament.

La campanya d'oposició a la reforma que va moure el COC va ajudar a fer que la modificació de l'article 34.1 no prosperés. Per Miró i Ardèvol, ara, "Samaranch ha aprovat la reforma de la Carta Olímpica per la via callada". Però, segons explica, no és descartable que el COI, sense Samaranch, torni a la filosofia fonamental dels seus orígens, i no confongui criteris polítics i esportius.

L'ex-president del COC creu que aquesta pot ser una línia d'actuació a tenir en compte, si es vol aconseguir el reconeixement del COC: "Si es torna a generar una campanya, es pot aconseguir tranquil·lament, perquè Samaranch no voldrà tenir una doble pressió d'aquestes dimensions oberta -aquí i en un àmbit internacional-, perquè vol presentar-se a la reelecció de la presidència del COI".

ARXIU / JORDI MOREA

**Josep Miró
i Ardèvol:
"Samaranch ha
aprovat
la reforma
de la Carta
Olímpica per la
via callada."**

Alguns esportistes catalans van participar en actes de suport al COC.

En la foto, Albert Ferrer i Ferran Martínez, en un acte en què també hi era Josep Guardiola.

ment, i preval el criteri que el COC va sol·licitar el reconeixement al 1991, cosa ben poc probable.

Amb la modificació ha prosperat una iniciativa que el president del COI, Joan Antoni Samaranch, ja va anunciar el mes de desembre del 1992. Llavors, en unes declaracions, va dir que en la sessió del COI de Montecarlo, el setembre del 1993, s'introduiria una reforma

rar perquè, tret del comitè olímpic belga, tots els altres van ser contraris a la modificació. Pel president del COC, Ignasi Donate, la reforma equivaldria a supeditar els criteris esportius del COI als esquemes polítics. A més a més, per l'ex-president del Comitè Olímpic Català, Josep Miró i Ardèvol, causarà un seguit de problemes a alguns comitès que, amb la reforma

Els defensors del COC diuen que el reconeixement d'un comitè català, amb les condicions de la Carta Olímpica d'abans de la reforma de l'article 34.1, no implicava cap modificació de l'estatut polític de Catalunya, no vulnerava la Constitució espanyola ni afectava l'Estatut d'Autonomia.

Un argument per als independentistes. Amb la reforma —explica l'actual president del Comitè Olímpic de Catalunya, Ignasi Donate—, es donen arguments a tots els qui defensen posicions independentistes, perquè l'única manera de tenir representació esportiva catalana i olímpica exigeix la independència i el reconeixement internacional de Catalunya com a estat independent.

Aquesta reforma introduïda a la Carta Olímpica significa un canvi en la filosofia seguida pel COI. Des dels inicis, la redacció de la Carta Olímpica expressava en aquest punt una posició molt clara: mai no s'havia supeditat el reconeixement dels comitès olímpics a cap criteri polític. La distinció entre país esportiu i situació política d'un territori, abans de la modi-

ficació, sempre havia estat clara.

Aquesta distinció s'havia mantingut des dels principis del COI, que té una gran experiència en si-

Va haver-hi una onada de reconeixement de comitès de països que no són estats independents llavors dels jocs de Los Angeles.

tuacions d'aquesta mena, com per exemple, en els primers jocs olímpics amb el cas de Finlàndia. Llavors era el Gran Ducat de Finlàndia i formava part de l'imperi rus. Els finesos van reclamar que volien participar en els jocs com a finesos. Finalment es va arribar a l'acord que desfilarien amb la delegació russa, però amb escut i bandera propis.

Des del començament de l'era moderna dels Jocs Olímpics, sempre hi ha hagut entrebancs d'aquesta mena. Això ha fet que s'hagin reconegut comitès olímpics que no eren d'estats independents en el moment del reconeixement, i molts encara no ho són ara.

Un dels exemples de país que va obtenir el reconeixement del seu comitè abans de ser independent, en l'àmbit europeu, és Irlanda. De països que tenen comitè propi sense ser estats independents hi ha, per exemple, Puerto Rico. Com aquest cas, en van desfilat una dotzena en els jocs d'Atlanta.

Sobretot, va haver-hi una gran onada de reconeixements de comitès de països que no són estats independents abans dels jocs de Los Angeles. En aquella ocasió, el bloc dels països soviètics va boicotar els jocs. Per tant, hi havia una participació molt baixa. Va ser llavors que el COI, per evitar un fracàs en l'organització d'uns jocs olímpics als EUA, va acceptar com a membres comitès que són països ex-colonials, amb situacions molt singulars, com les Fiji, les illes Samoa, i tot un conjunt d'illes i arxipèlags del Pacífic que amb prou feines si

La selecció espanyola de futbol, amb la medalla d'or aconseguida en els Jocs Olímpics de Barcelona. La imatge del Camp Nou ple de banderes espanyoles va fer que el president de la Generalitat de Catalunya demanés als responsables del COC una mobilització per al final dels Jocs. La falta de temps la va impedir.

COC: poc camí i tortuós

La reforma de la Carta Olímpica anunciada pel Comitè Olímpic Internacional el 18 de juliol proppassat fa que a la pràctica només es consideri "país" aquell que tingui reconeixement com a estat en la comunitat internacional. Aquesta definició tanca les portes a qualsevol possibilitat de reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya en un futur immediat.

La història del COC ve de lluny. Ja fundat al 1920, llavors tenia el nom de Confederació Olímpica de Catalunya. El seu itinerari va començar amb una greu ensopegada: el 1924 fou prohibit per la dictadura del general Primo de Rivera. I no va ser fins al 19 de juliol del 1989 que el Comitè Olímpic de Cata-

lunya va ser reconstituït per federacions esportives catalanes.

El 19 de març de 1991 el Comitè Olímpic de Catalunya va presentar la sol·licitud de reconeixement al COI. Només faltava una condició perquè el COC pogués ser reconegut: calia el reconeixement internacional de cinc federacions esportives catalanes (o de tres, si eren de disciplines olímpiques). Però, en aquest punt, cal remarcar que, la darrera paraula, la té el Comitè Olímpic Internacional. És a dir, que no és indispensable que un comitè nacional compleixi totes les condicions per a ser reconegut. Més d'un comitè olímpic ha estat reconegut pel COI sense satisfer aquestes condicions. Per tant, seguint els exemples d'alguns altres casos, el Comitè Olímpic de Catalunya hauria pogut ser reconegut, encara que no complís una de les condicions.

Aquest pas fet pel COI pot ser un

precedent—segons els responsables del COC— tant per a vetar l'entrada d'organitzacions catalanes als organismes internacionals, com per a excloure'n les que ja tenen presència internacional, però que, en un moment determinat, topen amb certes dificultats pel fet de trobar-se en situacions d'una certa singularitat.

Actualment hi ha catorze federacions esportives inscrites al COC. Amb tot, explica el president d'aquest organisme, Ignasi Donate, hi ha més federacions que l'abonen, si bé per falta de suport polític i recursos econòmics o per l'indole dels seus estatuts no poden formar part del COC. A més a més, segons Donate, hi ha fede-

racions catalanes que volen entrar al COC quan hagin estat reconegudes per una federació internacional. El dia 3 d'octubre el COC farà una assemblea que haurà de discutir les noves estratègies a seguir, si es confirma aquest canvi de context tan important.

Les enquestes fetes durant els jocs de Barcelona indicaven que hi havia una posició favorable, encara que no aclaparadora, al reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya.

Durant els dies anteriors als Jocs del 92, amb l'anomenat "pacte olímpic" es va aconseguir que l'himne d'"Els Segadors" sonés en presència dels reis d'Espanya i que se sentís a tot el món. La reivindicació del reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya va restar en segon pla. Aquest relaxament ha facilitat que quatre anys després li hagin pogut tancar les portes, si més no per uns anys. **E. R.**

reunien les condicions mínimes que el COI demana normalment d'un comitè olímpic nacional perquè sigui reconegut.

L'últim exemple de reconeixement d'un comitè nacional que no satisfia tots els requisits va ser al 1993. Llavors fou reconegut el comitè de Palestina, que no solament no era una autonomia, ans no tenia ni territori propi definit (una de les condicions perquè un comitè olímpic fos reconegut abans de la reforma), ni ara tampoc no és un estat independent.

Canvi de relacions. Segons que explica l'ex-president del COC, hi podem distingir dues fases, en l'actitud del COI respecte al comitè olímpic català. La primera, que arriba fins al juny del 1992, en la qual hi ha un diàleg molt fluid amb Samaranch i el vice-president del COI, Keba M'Baye, jutge jubilat del Tribunal de l'Haia. En aquesta etapa, es presenta la sol·licitud del reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya, es mantenen reunions, es permet l'accés als arxius del COI per poder buscar antecedents, etc. Com explica el president del COC, Ignasi Donate, en la reunió amb el COI, el juny de 1991 a Birmingham, ja va quedar clar que el COC no seria reconegut abans dels Jocs de Barcelona, però es deixava la porta oberta a la col·laboració del comitè català amb el COI per treballar per un reconeixement futur.

A partir del juny del 1992 canvien radicalment aquestes relacions. És quan el president del COI fa unes declaracions dient que només hi podia haver un comitè olímpic, l'espanyol. Pel llavors president del COC, Josep Miró i Ardèvol, Samaranch, un cop va veure que no s'organitzaria cap mobilització per reivindicar el reconeixement del comitè català durant els jocs de Barcelona, va canviar d'actitud i va donar per tancada la relació amb el COC. Miró diu que cal saber que, abans del canvi d'actitud del COI, Samaranch mateix havia promogut iniciatives com ara la de proposar que els atletes desfilessin amb l'escut de l'autonomia a què per-

ARXIU / RAFA GIL

Joan Antoni Samaranch. Ha entrebancat el reconeixement del COC.

tanyien. Això, ho va proposar al 1990, en una reunió a què van assistir el president del COI, el del Comitè Olímpic espanyol, Carles Ferrer Salat, l'ex-secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, Josep Lluís Vilaseca i Miró i Ardèvol.

Pels representants del COC, el pacte olímpic va tenir alguna virtut, però va servir per deixar sol el COC. Després del pacte olímpic, només li va quedar el suport de la Crida, de les federacions catalanes i de l'ADOC (Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya). Per l'ex-president del COC, el COI va aprofitar la desmobilització per fer el canvi de rumb de la seva actuació.

Falta de suport institucional.

Però la desmobilització no va ser total. Malgrat el pacte olímpic, el COC preveia una sèrie de mobilitzacions. Concretament, en l'equip espanyol que desfilava hi havia esportistes que estaven disposats a col·laborar-hi. A més a més, desfilaven amb la delegació lituana tres catalans acreditats com a atletes lituans que haurien desplegat una bandera catalana. Però, finalment, segons l'ex-president del COC, veus institucionals de Catalunya van aconsellar de no fer cap dels actes previstos.

Representants del comitè català han expressat que una de les principals causes per les quals el COC no ha estat reconegut és la falta

d'un suport decidit de les institucions catalanes.

Com a exemple d'aquest poc suport institucional destaca l'actitud de l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, que va contrarestar la campanya del COC amb la proposta de traslladar a Barcelona la seu de Comitè Olímpic Espanyol. A més a més, l'alcalde de Barcelona es negà a rebre una delegació dels comitès olímpics de les repúbliques bàltiques si anaven acompanyades de representants del COC. Pasqual Maragall va ser l'única autoritat catalana que es va negar a rebre el COC.

També és significatiu que l'ex-secretari general de l'esport de la Generalitat de Catalunya, Josep Lluís Vilaseca, durant la campanya del COC, fos membre del Comitè Olímpic Espanyol.

El juny del 1992, ERC va presentar una proposta al Parlament perquè el comitè executiu del govern català reconegués la personalitat jurídica del COC. CiU, PSC i PP van votar-hi contra i IC es va abstenir. A part, en una reunió del COC amb els grups parlamentaris, l'octubre del 1992, només hi van assistir representants d'ERC i IC.

L'11 d'agost de 1992, el president de la Generalitat de Catalunya havia declarat que, després dels Jocs, caldria tornar a considerar el reconeixement del COC i recordava que el tema s'havia deixat en suspens pel pacte olímpic. En el mateix sentit, el portaveu del PSC al Parlament de Catalunya, Jaume Sobrequés, va dir, el juny del 1992, que el seu partit no tindria inconvenient que l'endemà mateix dels Jocs es plantegés la institucionalització a Catalunya d'un comitè que en el futur pogués concórrer als Jocs amb presència pròpia. Malgrat aquesta declaració d'intencions, el desinterès de la classe política catalana ha estat total després del 92.

Ara, la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya espera l'acta de la reforma de la Carta Olímpica per fer saber la posició del govern català.

Enric Rimbau

CATALÀ PER CORRESPONDÈNCIA

Cursos autoritzats per la Generalitat

(D.O.G núm.860 del 6-7-87)

- Curs A
- Curs B
- Curs C

Sol·liciteu informació gratuita a E.C.O.

Sr _____

Carrer _____

Núm _____ Pis _____

Població _____

Codi postal _____

**E.C.O. APARTAT 2374
08080 BARCELONA**

Centre autoritzat pel Ministerio de Educación y Ciencia
el 29-12-82 (B.O.E. 19-5-1983)